

liggemate teiste leri jure, selle kindla nou-
 uga ehk seälsammas surra ehk ärrawoita.
 Ja sellespärast tungisid nemmad ni wah-
 waste ja kangeste keel nende leriisse et keel
 tükkide ja püskiide lastminne, mis waenla-
 sed meie peäle lastsid, neid ei woinud keel-
 da siise minnemast. Nelli tundi pannid
 ommeti need teised wasto, agga kui se
 taplus keigefangemaks sai, ja nemmad
 näggid et nemmad ei ennam woinud par-
 rata, siis nemmad hakkasid senna ja ter-
 na joofema ja mõtlesid et meie rahwas
 pididi sagi kallal minnema, et nemmad
 woißid siis jälle koggematta nende peäle
 tulla. Agga meie sõa mehed läksid otse-
 kohhe keel leriß läbbi ja alasid neid tagga,
 ja keel mis nende ette tuli, pididi ka möö-
 ga terra tundma. Said nemmad neid
 siis täieste ärrawoistnud, siis nemmad tul-
 lid rõnoga taggasi, ja läksid sagi kallale.
 Keel

Keel se leer oli sest täis; seal nemmad
 leidsid, mitto tuhhat telgid, tükkide ja püski
 lööd liggid neelilümizend fared tükkid, ühhe
 hulga püski rohto ja muud sõa riistad, lip-
 pud, keeljuugust mona Amelide ja weis-
 te hulga, keeljuugused rided ja muud as-
 jad, mis ühhe sõa wäele leriß on. Selle
 üllema pealikko telgi sees mis koggeneil-
 lus ja kallis, kulla ja hõbbeda ja sõdiga
 läbbi koutud oli, anti siis Jummalale,
 selle wäggede Josandale kes meie ni suurt
 woimust annud, selle eest on ja kitust.
 Jummal oli meid ka nende armolikkalt
 hoidnud et agga wägga, wistat meie rah-
 wast olid hakka saanud, agga sedda ennam
 neist Turkidest. Se oli küll üks suur woi-
 mus, agga kolme nädala pärast andis
 Jummal meile veel palju suuremat õnne
 ja woiust, ja se sündis esimesel pämal
 leikusse kuul kui keel Turki wäggi sadi a-